

του ὅπου ὡς γιγαντώδης μέλισσα ἀνθολογεῖ ἄνθη τεράστια τῆς ἀλαστροποιίας, γλυπτικῆς, μεταλλοτεχνικῆς, κομπορικῆς, ἐπιπλατεχνικῆς καὶ τῆς ἐν γένει βιοτεχνικῆς. Περιῆλθε Λονδίνον, Παρίσιους, Βιέννην, Λειψίαν, Ίέναν, καὶ ἔφερον, ἔφεραν, ἔφερον. Τὸ πρῶτο φθάσιμο ξεμπαλαρίζεται σήμερον. **En avant, Messieurs les emballeurs!**

Ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει ἐξεδόθη ὁ **Κοριολάνος** τοῦ Σαίξπηρ μετάφρασις τοῦ κ. Μ. Ν. Δαμιράλη. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἐλλογίμος οὗτος νέος τρέφει ἰδιαιτέραν στοργὴν πρὸς τὸν ἀθάνατον τῆς Ἀγγλίας δραματοποιού. Κάτοχος ἐντελῶς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου ἀφιέρωσε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ εἰς μεταγλώττισιν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ. Ἐκτὸς τοῦ **Κοριολάνου** ἤδη ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἄλλας μεταφράσεις· ἐν ἀπάσαις δὲ ἐτήρησε γλώσσαν καθαρεύουσαν καὶ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν ὁμοειδῆ.

Βεβαίως ἡ γλώσσα ἥ ἐχρήσατο ὁ κ. Δαμιράλης δὲν εἶνε ἄμεμπτος καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ ἐπιχειρήσις αὐτοῦ δεῖται πλειονος ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποκρύψωμεν καὶ ὅτι ἡ μετάφρασις ὁραμάτων τοῦ Σαίξπηρ εἶνε ἔργον δυσχερέστατον· ὅπως δὴ ποτε διὰ τῶν μεταφράσεων τοῦ κ. Δαμιράλη τὸ ἐλληνικὸν θέατρον ἀποκτᾷ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εὐπρόσωπα κείμενα τοῦ Σαίξπηρ, ὁ δὲ **Κοριολάνος** ἰδίᾳ εἶνε ἐν ἐκ τῶν πρωτίστης δυνάμεως δραμάτων αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τάχιστα πρέπει νὰ καταστῇ γνωστὸν εἰς τὸ δημόσιον εἴτε διὰ τῆς ἀναγνώσεως εἴτε διὰ τῆς ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίας.

ΣΤΑΦΙΣ

Ἀπὸ τὰς Πάτρας τηλεγραφοῦσιν ὅτι ἐλληνικὸν ἀτμό-

Τοῦτο ἦν μεγάλη ἐκδήλωσις τῶν κατοίκων τοῦ δήμου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, δι' ὃν ὑπερῆφανεύοντο, τῆς ὥραιας Ἰωάννης, ἣν ἐπὶ διετίαν ἐθεώρουν νεκράν καὶ τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ, ὅστις μ' ὅλην τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἦν πάντοτε ὁ δῆμαρχος των.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Μαρεῖλ δὲν εἶναι ἀχάριστοι, γνωρίζουσι τὰς ἀποδοθείσας ὑπηρεσίας· δὲν εἶχον λησμονήσῃ, οὐδὲ θὰ λησμονήσωσι ποτε τὴν ἀξίαν καὶ ἐνεργὸν διαγωγὴν τοῦ Ἰακώβου Βαγιγιάν ἀπέναντι τῶν Πρώσων.

Ἀναμφιβόλως πάντες δὲν θὰ ἦναι τὴν ἐσπέραν, ὑπὸ τὴν στηθεῖσάν ἐν τῷ κήπῳ τῆς δημαρχίας σκηνήν, ἐν τῇ τραπέζῃ δι' ἑκατὸν πρόσωπα παρασκευασθεῖσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ δημαρχείου, πρὸ τοῦ χοροῦ, θὰ γίνῃ τὸ συμπόσιον τῶν νέων καὶ νεανίδων ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου· περιπλέον ἐκάστη οἰκογένεια θὰ μετὰ τῇ τῆς εορτῆς. Οἱ ἄποροι ἢ μᾶλλον οἱ ἐνδεεῖς, διότι οἱ πρῶτοί εἰσι σπάνιοι ἐν Μαρεῖλ, οὐδένα λόγον ἔχουσι νὰ δυσαρεστηθῶσι, διότι τὴν προτεραιάν τρισχίλια φράγκα διενεμήθησαν αὐτοῖς.

Ἐκτὸς τούτου τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐγνωστοποίησεν ὅτι εἰς τὸ ταμεῖον ἦσαν κατατεθειμέναι δώδεκα χιλιάδες φράγκων προωρισμένων εἰς προικοδότησιν τριῶν νεανίδων τοῦ δήμου, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑποδειχθῶσιν ἀκολουθῶς μετὰ διάσκεψιν τοῦ συμβουλίου καὶ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειάρχων.

πλοῖον «Ἀργολίς» παραλαβὸν 1300 βαρέλια καὶ 1036 κιβώτια σταφιδοκάρπου λίτρας 431,978 ἀναχωρεῖ δι' Ἀγγλίαν.

Ἐσαύτως ἀπὸ τὰς Πάτρας ἀγγλικὸν ἀτμόπλοῖον **Granda** παραλαβὸν βαρέλια 2066 καὶ κιβώτια 16,076 σταφιδοκάρπου λίτρας 1,887,252 ἀποπλέει εἰς Λονδίνον.

Ἐσαύτως ἀτμόπλοῖον αὐστριακὸν **Cenqalusia** παραλαβὸν σάκκους 699 σταφιδοκαρπὸν ἐκ λίτρων 75,299 ἀποπλέει εἰς Τεργέστην.

ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ «ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ»

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 4 Σεπτεμβρίου.

Μὴ θέλων φαίνεται ὁ κ. Μουτζόπουλος ν' ἀφήσῃ τὴν δόξαν τῶν ἐγκαίνιων καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ ἀγίου εἰς τὸν κ. Σκυλίτσιν, ἐπεσπεύθη ἡ ἐγκαίνιασις τοῦ ναοῦ τούτου, ὅστις στρυμωγμένος μᾶλλον ἢ τοποθετημένος μεταξὺ οἰκιῶν, ἔχει ἐνώπιόν του τὸ πέλαγος τῶν τεσσάρων πλατειῶν «Κοραῆ», μίαν τῶν ὁποίων ἀξιόλογα ἡδύνατο νὰ καθέξῃ, ἀντὶ νὰ φαίνεται ὡς μαγητὴς ἐν θέσει ἀμύνης πρὸ ἀπεράντου πεδιάδος καὶ ὑπὸ τὰς ὑπωρείας ὄρους. Ὁ ρυθμὸς τοῦ καλὸς, ἀλλ' ἡ εὐρυχωρία του στενὴ τὸ πλάτος καὶ ἀπειρος ἐν δυσαναλογίᾳ κατὰ τὸ ὕψος, ὁμοιάζει *μουλκαῖτση* στενοκεφαλὴν δημοδιδασκάλου. Τὰ τετράγωνα καὶ κοτὰ ἀνωθεν κωδωνοστάσια ἔχουσι τι τὸ συγγενὲς μὲ τὰ Μανιάτικα *καρσούλια* ἀν' ὅχι μὲ τοὺς πύργους τῆς Βενετίας. Ἡ ἐξωτερικὴ του ὀψις ἐπιβάλλουσα ὑπὸ χρωματισμὸν κρῆμ ἢ μᾶλλον κρεμμυδί. Ἡ ἐσωτερικὴ, ἀκόμη ἀδιώρθωτος καὶ συνεπῶς λευκὴ. Καπελλωμένος ἀπὸ πολλοὺς *κοιμπέδες* μεταξὺ τῶν ὁποίων

Τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου δωρητοῦ δὲν ἐλέχθη, ἀλλ' ὁ Ἰακώβος Γρανδὲν γνωρίζει ὅτι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν προκειμένου περὶ ἀγαθοεργίας.

Ὁ μαρκήσιος, ἡ μαρκησία καὶ οἱ υἱὸς αὐτῶν διήλθον τὴν νύκτα ἐν Βωκοῦρ· ἀφίκοντο πρὸ ὀλίγου εἰς Μαρεῖλ μετὰ τῆς κυρίας καὶ δεσποινίδος Ἐρριέττης Δεσιμαῖζ.

Ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαγιγιάν πολλοὶ ἴστανται περιέργοι ἀναμένοντες τοὺς μελλονύμφους.

Πάντες δὲ ἡρώτων ἀλλήλους.

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ὠραῖος οὗτος νεανίας;

Ὁ Λανδρὺ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης καὶ ἀφωσιωμένος φίλος τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, εἶναι ἐκεῖ, οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν φέροντα μικρὸν κιβώτιον ἐξ ἐβένου πλουσίως γεγλυμμένον νομίζουσιν ὅτι τοῦτο περιέχει γαμήλιον δῶρον διὰ τὴν μελλονύμφον.

Τοῦτο εὐκόλως ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἕκαστος.

Μέχρις οὗ τὸ μυστηριώδες κιβώτιον ἀνοιχθῇ, ὁ Λανδρὺ εἰς ὃν ἀνετέθη, ἐκρυψεν αὐτὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπως τὸ ἀνάλαβῃ κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν. Ἄλλως ἡ Ἰωάννα δὲν ἀναμένει πλέον ἄλλο δῶρον, ἐπειδὴ καὶ ἔλαβεν ὅλα, τὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ μνηστῆρός της, δῶρα μέτρια, ἀνάλογα πρὸς τὰ μέσα των, τὸ τῆς κ. Δεσιμαῖζ καὶ τὸ τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης, δύο κομψὰ κοσμήματα ἀνάλογα διὰ τὴν σύζυγον ἀξιωματικοῦ ἀνευ περιουσίας· τέλος τὰ τοῦ μαρκησίου, καὶ τῆς μαρκησίας, τὰ ὁποῖα οὐδὲν εἶναι ἀνάλογα